

*Szükszoritó küzdelem
a szerelemért, szabadságért
és egy második esélyért.*

ORGONA~ *lányok*

MARTHA HALL KELLY

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MARTHA HALL KELLY

ORGONA-
lányok

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Első rész

1. FEJEZET

Caroline

1939. SZEPTEMBER

HA TUDTAM VOLNA, hogy hamarosan találkozom egy férfival, aki nek a hatására darabjaimra hullok, mint porcelán a terrakotapadlón, inkább tovább aludtam volna. Így viszont kiugrasztottam az ágyból Mr. Sitwellt, a virágárust, hogy készítsen egy gomblyukba tűzhető csokrot. Ez az első konzulátusi díszünnepélyem, nincs időm udvariaskodni.

Úszni kezdtem az Ötödik sugárúton hömpölygő emberáradattal. Szürke nemezelt fedorakalapos férfiak nyomakodtak el mellettem, irattáskájukban az évtized utolsó ártalmatlan szalagcímeit tartalmazó reggeli újsággal. Aznap nem készült vihar kelet felől, nem volt előjele annak, ami bekövetkezett. Az egyetlen Európa irányából felsejlő baljós jel a pangó víz East River felől érkező szaga volt.

Ahogy odaértem az Ötödik sugárút és a Negyvenkilencedik utca sarkán lévő épületünkhöz, éreztem, hogy Roger figyel fentről az ablakból. Sokkal kevesebbért is kirúgott már embereket, mint ez a húszperces késés, de az egyetlen időszakban, amikor a New York-i elit kinyitotta a pénztárcáját, és úgy tett, mint aki törődik

Franciaországgal, nem érhattük be egy szegényes kis gomblyukba tűzhető csokorral.

Befordultam a sarkon, a reggeli nap fénye megcsillant a sarokkőbe vésett aranyozott betűkön: LA MAISON FRANÇAISE. A Francia Konzulátusnak otthont adó Francia Ház a British Empire Building tőzsomszédiségében állt, homlokzata az Ötödik sugárút felé nézett, és az ifjabb Rockefeller új gránit- és mészkő komplexuma, a Rockefeller Center részét képezte. Akkoriban több konzulátus is működött ott, ami miatt a nemzetközi diplomácia nyüzsgő színterévé vált.

– Menjen a folyosó végéig, aztán forduljon előre! – mondta Cuddy, a liftkezelőnk.

Mr. Rockefeller modoruk és kellemes külsejük alapján személyesen választotta ki a liftes fiúkat. Cuddy igencsak jóvágású volt, bár a haja már őszbe csavarodott, a teste pedig öregedésnek indult.

Az ajtó fölötti fénylő számokra irányította a tekintetét.

– Rengetegen vannak ma odafönt, Miss Ferriday. Pia azt mondta, hogy két új hajó érkezett.

– Pompás – feleltem.

Cuddy lesöpört valamit tengerészkék zakójának ujjáról.

– Ma megint sokáig marad?

Bár a világ egyik leggyorsabb liftjében voltunk, mégis örökkévalóságnak tűnt az út.

– Ötkor elmegyek. Ma van a díszünnepély.

Imádtam a munkámat. A családunkban Woolsey nagymama honosította meg a munka hagyományát, amikor katonákat ápolt a gettysburgi csatamezőn. Az én önkéntes családsegítői állásom a Francia Konzulátuson viszont nem tűnt igazi munkának. Valószínűleg a génjeimben hordom, hogy odavagyok minden francia dologért.

Apám lehet, hogy félig ír származású volt, de a szíve Franciaországhoz húzott. Ráadásul anya örökölt egy párizsi lakást, így minden augusztust ott töltöttünk, úgyhogy otthon éreztem magam Franciaországban.

A lift megállt. A zárt ajtón keresztül is hallottuk az iszonyatos lármat. Kirázott a hideg.

– Harmadik emelet – közölte Cuddy. – Francia Konzulátus. Vigyázzon a...

Amint az ajtó kitérült, a zaj elnyomott mindenféle udvarias beszédet. A recepciónk előtti folyosó annyira tömve volt emberekkel, hogy alig lehetett átfurakodni rajtuk. Franciaország két legfontosabb óceánjárója, a *Normandie* és az *Île-de-France* is aznap reggel érkezett meg a New York-i kikötőbe tele a franciaországi bizonytalanság elől menekülő gazdag utasokkal. Amikor megszólalt a szabad kürtjelzés, és kiszállhattak a hajóból, az utasok krémje a konzulátus felé vette az irányt, hogy elsimítsa a vízumproblémákat és egyéb kényes ügyeket.

Benyomakodtam a füstös recepcióra a legújabb párizsi ruhákat viselő, Arpège parfüm felhőjében pletykáló hölgyek mellett, akiknek a hajában még mindig ott volt a tenger vízpermete. E csoport tagjai hozzá voltak szokva, hogy a komornyik mindig ott áll mögöttük kristály hamutartóval és pezsgőspohárral. A *Normandie* skarlátvörös kabátos londonerei közelharcot vívtak az *Île-de-France*-ről érkező fekete kabátos kollégáikkal. Miközben a tömegben át megpróbáltam a helyiség végébe, a titkárnőnk íróasztalához odafurakodni, a selyem-sálam beakadt az egyik elbűvölő teremtmény gyöngysorába. Ahogy megpróbáltam kiszabadítani, megszólalt a belső telefon, de senki nem vette fel.

Roger!

Ahogy tovább nyomultam előre, valaki megfogta a vállamat. Hátrafordultam, és láttam, hogy egy kadét mosolyogva felém villantja lepedékes fogsorát.

– *Gardons nos mains pour nous-mêmes* – szoltam rá. Tartsuk meg a kezünket magunknak.

A fiú a tömeg fölé emelte a kezét, és meglóbálta a *Normandie* első osztályú kabinkulcsát. Legalább nem az a hatvan feletti típus volt, akik általában ragadtak rám.

Sikerült odajutnom a titkárnőnk asztalához, ahol fejét lehajtva maga a titkárnő gépelt.

– *Bonjour*¹, Pia!

Pia íróasztalán egy kökényszemű tizennyolc éves fiú, Roger unokaöccse ült lábát keresztbe téve. Cigarettaját feltartotta a levegőbe, és egy doboz csokoládéban turkált, ami Pia kedvenc reggelijének számított. Pia asztalán, az irattálcámon máris egy halom akta tornyosult.

– *Vraiment*²? Mi olyan jó benne? – mondta a fejét fel sem emelve.

Pia sokkal több volt mint titkárnő. Mindannyiunknak több feladatköre volt, ő felelt az új ügyfelek becsalogatásáért és aktáik elkészítéséért, Roger terjedelmes levelezésének legépeléséért és a napon-ta beérkező morzejelek hatalmas áradatának megfejtéséért, amelyek nélkül irodánk nem létezhetett volna.

– Miért van itt ilyen meleg? – kérdeztem. – Cseng a telefon, Pia.

– Folyton ezt csinálja – felelte, és kivett egy bombont a dobozból.

Pia úgy vonzotta az udvarlókat, mintha valami kizárólag férfiak által fogható rezgést bocsátott volna ki. Volt benne valami vad

¹ Jó reggelt! (francia)

² Valóban? (francia)

szépség, de gyanítom, hogy a népszerűségét részben szűk pulóvereinek köszönhetze.

– Pia, át tudnál venni párat az ügyeim közül?

– Roger azt mondta, hogy nem hagyhatom el ezt a széket. – Manikűrözött hüvelykujjával eperkrémre vadászva betörte a bonbon alsó felét. – És azonnal látni akar téged, de azt hiszem, a kanapén ülő nő a múlt éjjel a folyosón aludt. A kövér kutyás alak meg azt mondta, hogy ennek odaadja a másik felét is, ha előreveszed – lobogtatott meg egy fél százdolláros bankót, és fejével az irodajátóm közelében ülő, jól táplált, idősebb pár felé intett, akik mindketten két-két szürke szájkosaras tacskót fogtak.

Piához hasonlóan az én munkaköri leírásom is több mindenre terjedt ki. Én gondoskodtam az itt, New Yorkban élő francia állampolgárokról – ezek gyakran bajba jutott családok voltak –, és felügyeltem a Francia Családi Alapítványom működését. Ez egy olyan jótékonyági kezdeményezés volt, amelynek keretében francia árváknak apró ajándékokkal teli dobozokat küldtem a tengerentúlra. Nemrég vonultam vissza a közel két évtizedig tartó broadwayi karrierem után, és ahhoz képest ez gyerekjátéknak tűnt. Annyi biztos, hogy kevesebbszer kellett kipakolnom a bőröndjeimből.

A főnököm, Roger Fortier megjelent az irodája ajtajában.

– Caroline, azonnal szükségem van rád! Bonnet lemondta a ma estét.

– Ezt nem mondod komolyan, Roger!

A hír mellbe vágott. A francia külügyminisztert már hónapokkal korábban felkértem, hogy mondjon beszédet a díszünnepélyünkön.

– Mostanság nem olyan könnyű dolog francia külügyminiszternek lenni – szólt vissza Roger a vállá felett, miközben visszatért az irodájába.

Beléptem az irodámba, és átlapoztam az íróasztalomon lévő név- és telefonszámjegyzéket. Vajon anya buddhista szerzetes barátja, Ácsán Cshá ráérne ma este?

– Caroline! – kiabált Roger. Felkaptam a névjegyzékeket, és átsiettem az irodájába, elkerülve a tacsós párt, akik nagyon igyekeztek gyászosan kinézni.

– Miért késtél ma reggel? – érdeklődött Roger. – Pia már két órája itt van.

Roger főkonzulként a sarki lakosztályból irányította birodalmát, amelyből impozáns kilátása nyílt a Rockefeller Plazára és a Promenade kávéházra. Általában ezt a süllyesztett területet a híres jégpálya foglalta el, de mivel nyáron zárva volt, a helyet kávéházi asztalok és bokáig érő kötényben sürgő-forgó, szmokingos pincérek töltötték be.

Távolabb Paul Manship hatalmas, arany Prométheusza hanyatlott a földre az ellopott tüzet a magasba tartva. Mögötte az RCA Building hetvenemeletes tömbje nyúlt a zafírkék ég felé. Roger-nak sok közös vonása volt az épület bejárata fölé vésett, Bölcsességnek nevezett tekintélyes férfialakkal. Az összevont szemöldök. A szakáll. A villámló szem.

– Megálltam, hogy csokrot vegyek Bonnet gomblyukába...

– Ó, ezért aztán érdemes fél Franciaországot megvárakoztatni.

Roger a fánkjába harapott, mire a porcukor rászóródott a szakállára. Bár az alakja nagy jóindulattal is robusztusnak volt nevezhető, hölgytársaságban sosem szenvedett hiányt.

Az íróasztalán dossziék, biztonsági iratok és eltűnt francia állampolgárok aktái tornyosultak. A *Francia konzulátusi kézikönyv* szerint a feladata az volt, hogy „segítse a New Yorkban tartózkodó francia állampolgárokat lopás, súlyos betegség vagy letartóztatás esetén,

illetve születési anyakönyvi kivonatokkal, örökbefogadással és elvesztett vagy ellopott iratokkal kapcsolatos problémák megoldásában; megszervezze a francia tisztségviselők és diplomatakollégák látogatását; illetve politikai problémák és természeti katasztrófák esetén segítséget nyújtson”. Az aggasztó európai események az összes kategóriában rengeteg munkával láttak el bennünket, már ha Hitlert természeti katasztrófának vesszük.

– Vissza kell térnem az ügyeimhez, Roger...

Roger a kifényesített tárgyalóasztalon át egy kartondossziét csúsztatott felém.

– Nem csak arról van szó, hogy nincs szónokunk. Fél éjszakát fenn voltam, hogy átírjam Bonnet beszédét. Ki kellett vennem belőle, hogy Roosevelttel hagyja, hogy a franciák amerikai repülőket vásároljanak.

– A franciáknak joguk van annyi repülőt venni, amennyit csak akarnak.

– Pénzt akarunk gyűjteni, Caroline. Nem most kell feldühítenünk az izolacionistákat, különösen nem a gazdagokat.

– Azok egyébként sem támogatják Franciaországot.

– Nincs szükségünk több rossz sajtóra. Az Egyesült Államok túl szoros barátságot ápol Franciaországgal? Közelebb tolja-e ez egymáshoz Németországot és Oroszországot? Alig tudom megenni a deszszertemet anélkül, hogy valami riporter félbe ne szakítson. És nem említhetjük Rockefelleréket... Nem szeretnék még egy hívást kapni az ifjabb Rockefellerétől. Bár szerintem most, hogy Bonnet lemondta a beszédét, erre mindenképpen sor kerül.

– Kész katasztrófa, Roger.

– Lehet, hogy lemondjuk az egészet – túrt bele Roger a hajába, hosszú ujjával új csíkokat húzva a pomádéba.

– Visszafizessünk negyvenezer dollárt? És mi lesz a Francia Csáládi Alapítvánnyal? Már most is fillérekből gazdálkodunk. Ráadásul már kifizettünk tíz font Waldorf-salátát...

– És ezt még salátának nevezik? – Roger a névkártyáit lapozgatta, amelyek fele olvashatatlan volt, és áthúzások tarkították. – *Pathétique*³... szeletelt alma és zeller. És azok az ázott diódarabok...

A feladatra alkalmas hírességek után kutatva végigböngésztem a névjegyzékemet. Anyával ismertük Julia Marlowe-t, a híres színésznőt, de ő éppen európai turnén volt.

– Mit szólnál Peter Patout-hoz? Anya ismerősei már keresték meg ilyesmivel.

– Az építész?

– Az egész Világkiállítás az ő műve. Az övék az a hét láb⁴ magas robot.

– Unalmas – közölte Roger ezüst levélbontójával a tenyerébe csapva.

Átlapoztam az L betűsökhöz.

– És Lehide kapitány?

– A *Normandie*-ről? Most komolyan? Azért fizetik, hogy unalmas legyen.

– Nem söpörhetsz le azonnal minden javaslatot, Roger. Mit szólsz Paul Rodierre-hez? Betty azt mondja, mindenki csak róla beszél.

Roger lebiggyesztette a száját, ami mindig jó jel volt.

– A színész? Láttam a műsorát. Nem rossz a fickó. Magas és jóképű, már ha valaki pont az ilyet szereti. Persze gyors az anyagcseréje.

– Legalább tudjuk, hogy képes szöveget megjegyezni.

³ Szánalmas (francia)

⁴ Kb. 2 méter

– A fickó kicsit olyan, mint egy időzített bomba. És házas is, úgy-hogy ne próbálkozz vele.

– Én már végeztem a férfakkal, Roger – feleltem. Harminchét évesen már belenyugodtam, hogy nem fogok férjhez menni.

– Nem vagyok biztos benne, hogy Rodierre megcsinálja. Nézd meg, kit tudsz még beszervezni, lényeg, hogy tartsák magukat a megírt szöveghez. Semmi Roosevel...

– Semmi Rockefeller... – fejeztem be.

Az ügyintézés szüneteiben több utolsó pillanatban felmerülő lehetőségét is körbetelefonáltam, végül egyetlen opció maradt: Paul Rodierre. New Yorkban volt, a Broadhurst Színházban egy amerikai zenés revüben, a *The Streets of Paris*ben lépett fel, ami Carmen Miranda⁵ első Broadway debütálásának színtere volt.

Felhívtam a William Morris Ügynökséget, és azt a választ kaptam, hogy megnézik, mi a helyzet, és visszahívnak. Tíz perc múlva Monsieur Rodierre ügynöke felhívott, hogy a színházban aznap este nincs előadás, és jöllehet az ügyfelének nincsen frakkja, nagy megtisztelés számára, hogy őt kértük fel az aznap esti díszünnepély házigazdájának. A Waldorf Hotelban tudna találkozni velem, hogy megbeszéljük a részleteket. A Keleti Ötvenedik sugárúti lakásunk egy kőhajításnyira volt a Waldorftól, úgyhogy odasiettem, hogy átöltözzek anya fekete Chanel ruhájába.

Monsieur Rodierre-re a Waldorf előcsarnoka melletti Peacock Alley bárban, egy dohányzóasztalnál ülve találtam rá, miközben a kéttonnás bronzóra csodás Westminster székesegyházi harangjátéka elütötte a felet.

⁵ Portugál születésű, brazil énekesnő, szupersztár.

A díszünnepély vendégei szállingózni kezdtek a szállodába, és fel-felé indultak a nagy bálterem felé.

– Monsieur Rodierre? – szólítottam meg.

Roger-nak igaza volt a jóképűség dolgában. Azonnal mellbevágó testi szépségén túl az első dolog, amit az ember észrevehetett Paul Rodierre-rel kapcsolatban, az figyelemre méltó mosolya volt.

– Hogyan köszönhetném meg, monsieur, hogy beugrott így az utolsó pillanatban?

Monsieur Rodierre felemelkedett a székéből, testalkata inkább evezőshöz illett, mint Broadway-színészhez.

Megpróbált arcon csókolni, de én felé nyújtottam a kezem, így kezet fogtunk. Jó érzés volt olyan férfival találkozni, aki ugyanolyan magas volt, mint én.

– Részemről a szerencse – felelte.

Az öltözeke egyáltalán nem felelt meg: zöld nadrágot, lila sportzakót, barna velúrcipőt, és ami a legrosszabb, fekete inget viselt. Csak a papok és a fasiszták hordtak fekete inget. És persze a gengszterek.

– Szeretne átöltözni? – kérdeztem, elnyomva a sürgető érzést, hogy megigazítsam a haját, ami olyan hosszú volt, hogy gumival össze lehetett volna fogni. – Esetleg megborotválni?

Az ügynöke szerint Monsieur Rodierre a szálloda vendégei közé tartozott, tehát a borotvája ott pihent néhány emeletnyi távolságban a fejünk felett.

– Ebben a ruhában leszek – közölte vállat vonva. Jellemző színészhozzáállás. Hogy is nem sejtettem előre? A bálterem felé tartó vendégek áradata nőttön-nőtt, a nők lenyűgöző toalettjeikben, minden férfi frakkban és lakkcipőben vagy borjúbőr escarpinben⁶.

⁶ Könnyű, lapos sarkú, kivágott cipő. Férfiak ünnepi viseletként a frakkhoz hordták.

– Ez az első díszünnepélyem – közöltem. – A konzulátus egyetlen estéje, amelyen adományokat gyűjt. Előírás a frakk és a nagystélyi.

Vajon Rodierre beleférne apa régi szmokingjába? A nadrágméret megfelelne, de vállban borzasztó szűk lenne neki.

– Mindig ennyire, hm, energikus, Miss Ferriday?

– Nos, itt New Yorkban az egyénieskedést nem mindig nézik jó szemmel. Biztosan szeretné már látni a szöveget – nyújtottam át neki az összetűzött lapokat.

– *Merci*, de nem – adta vissza.

– De hát maga a főkonzul írta – tuszoltam vissza a kezébe.

– Mondja csak el még egyszer, miért is csinálom ezt?

– A hazájukat elhagyni kényszerülő francia állampolgárok egész évi megsegítésére, és a Francia Családi Alapítványom számára. Árvákat segítünk odaát Franciaországban, akik valamilyen okból elvesztették a szüleiket. Mivel külföldön bizonytalan a helyzet, megbízható ételmszer- és ruhaforrást jelentünk számukra. Ráadásul Rockefellerék is ott lesznek ma este.

Monsieur Rodierre átlapozta a beszédet.

– Írhatnának inkább egy csekket, és elkerülhetnék az egészet.

– Ők az egyik legkedvesebb adományozóink, de kérem, ne említse őket. Sem Rooseveltnél, sem pedig a repülőket, amiket az Egyesült Államok eladott Franciaországnak. Néhányan a ma esti vendégek közül ugyan nagyon szeretik Franciaországot, de egyelőre inkább kimaradnának a háborúból. Roger szeretné elkerülni a vitát.

– Ha kerülgetjük a dolgokat, az sosem hiteles. A közönség megérzi.

– Megtenné, hogy egyszerűen csak ragaszkodik a szöveghez, monsieur?

– Ha sokat aggódik, még szívinfarktust kaphat, Miss Ferriday.

– Tessék... itt a csokor a díszvendég gomblyukába – húztam ki a tűt a gyöngyvirágcsokorból.

– *Muguet?* – csodálkozott Monsieur Rodierre. – Hol kapott ilyen ebben az évszakban?

– New Yorkban mindent be lehet szerezni. A virágkereskedőnk magról termeszti őket.

Tenyeremet a hajtókéjára tettem, és mélyen beszúrtam a tűt a francia bársonyba. Ez a csodás illat vajon Monsieur Rodierre-ből vagy a virágokból áradt? Miért nincs az amerikai férfiaknak ilyen illata? Tubarózsa, fapézma és...

– Ugye tudja, hogy a gyöngyvirág mérgező? – kérdezte Monsieur Rodierre.

– Akkor ne egye meg. Legalábbis addig ne, amíg el nem mondta a beszédet. Vagy amíg a tömeg magára nem támad.

Akkorát nevetett, hogy hátra kellett lépnem. Micsoda igazi nevetés! Ilyet ritkán hallani az udvarias társasági körökben, különösen amikor én viccelődöm.

Bekísértem Rodierre-t a színpalak mögé, és lenyűgözve bámultam a hatalmas színpadot, ami kétszer akkora volt, mit azok, amelyeken a Broadwayn álltam annak idején. Elnéztünk a bálterem felé, ahol tengernyi asztalt világított meg a gyertyafény, mintha virágos hajók lebegtek volna a sötétben. A Waterford kristálycsillár és hat mellékcillárja tompított fénnel csillogott.

– Óriási ez a színpad – mondtam. – Sikerül majd betöltenie?

Monsieur Rodierre felém fordult:

– Én ebből élek, Miss Ferriday.

Attól félttem, hogy csak még jobban felidegesítem, úgyhogy ott hagytam a színpalak mögött a kézirattal, és próbáltam elnyomni a barna velúrcipővel kapcsolatos komplexusomat. A bálterembe

siettem, hogy megnézzem, Pia megvalósította-e az ültetési rendemet, ami olyan részletes és kockázatos volt, mint a Német Légierő berepülési terve. Láttam, hogy csak odadobott egy halom kártyát Rockefellerék hat asztalára, úgyhogy újra elrendeztem őket, azután elfoglaltam a helyemet a színpad közelében, a konyha és a főasztal között. A hatalmas terem falain háromemeletnyi magasságban vörös drapériás páholyok sorakoztak, mindegyikben saját asztal. Mind az ezerhétszáz hely megtelt, rengeteg csalódott vendégre lehet számítani, ha nem megy minden flottul.

A vendégek sorra megérkeztek, és elfoglalták a helyüket. Tengernyi frakkos alak, régi csiszolású gyémántok és annyi, a rue du Faubourg-Saint-Honoréól⁷ származó estélyi ruha, mintha kisöpörték volna Párizs legjobb boltjait. Bergdorf és Goodman⁸ már csak az övek eladásával biztosan elérné a harmadik negyedévi értékesítési célkitűzéseit.

A közelemben egy csapat újságíró sorakozott fel, és előhúzták cezurájukat a fülük mögül. A főpincér közvetlenül mellettem csak a jelre várt, hogy megkezdhesse a felszolgálást. Elsa Maxwell – pletykafészek, rendezvények hivatásos háziasszonya és felülmúlhatatlan önreklámozó – lépett be a terembe. Vajon leveti majd a kesztyűjét, hogy jól lepocskondiázza az estét a rovatában, vagy csak emlékeiben őrzi meg, milyen borzasztó volt az egész?

Az asztalok már majdnem megteltek, amikor Mrs. Cornelius Vanderbilt, akit Roger csak úgy hívott, „Ókegyelmessége”, fénylő, négyemeletes Cartier gyémántnyakláncával a nyakában megérkezett. Amint Mrs. Vanderbilt hátsója a széke kárpitjához ért, és fehér

⁷ A világ egyik legpompásabb, legdivatosabb utcája Párizsban, minden nagy nemzetközi divatcégnek van itt üzlete.

⁸ New York-i luxusáruház.

rókaprém stóláját, amin a róka feje és lába is ott díszelgett, a széke háttámlájára terítette, jelt adtam, hogy megkezdhetik a felszolgálat. A fények elhalványodtak, és Roger felkapaszkodott a reflektorfényben úszó emelvényre. Szívből jövő taps fogadta. Most százszor jobban izgultam, mint amikor nekem kellett a színpadra állnom.

– *Mesdames et messieurs*, hadd továbbítsam önöknek Bonnet külügyminiszter úr őszinte bocsánatkérését, amiért ma este nem tud itt lenni.

A tömeg morajlani kezdett, mint aki nem tudja igazán, hogyan is fejezze ki csalódottságát. Valaki azt kérte, hogy postai úton fizessék vissza a pénzét? Hívják fel Washington?

Roger felemelte az egyik kezét.

– De sikerült meggyőzni egy másik francia honfitársát, hogy beszédet mondjon ma este. Bár ő nem tölt be fontos szerepet a kormányban, a Broadway viszont az egyik legjobb szerepben láthatjuk.

A vendégek sugdolódzni kezdtek. Nincs jobb, mint a meglepetés – feltéve, ha kellemes.

– Engedjék meg, hogy körünkben üdvözljem Paul Rodierre-t!

Monsieur Rodierre elhaladt az emelvény mellett, és a színpad közepe felé vette az irányt. Mi a csudát művel? A reflektor fénye pár pillanatig a színpadot pásztázta, mire sikerült megtalálnia a férfit. Roger elfoglalta a helyét Mrs. Vanderbilt mellett, a főasztalnál. Én a közelében álltam, de annál távolabb, hogy meg tudjon fojtani.

– Nagy örömömmre szolgál, hogy ma itt lehetek – kezdte Monsieur Rodierre, amikor reflektorfénybe került. – Igazán sajnálom, hogy Monsieur Bonnet nem tudott eljönni.

Monsieur Rodierre hangja mikrofon nélkül is betöltötte a termet. Az alakja valósággal ragyogott a reflektor fényében.

– Én csak gyatra helyettesítője lehetek egy ilyen előkelő vendégnek. Remélem, nem a repülőjével történt valami. Ha igen, Rooseveltnél biztosan örömmel küld neki másikat.

Ideges nevetés hullámozott végig a termen. Oda sem kellett néznie az újságírókra, így is tudtam, hogy sebesen körmölnek. Rogernek, aki a magánbeszélgetések nagymestere volt, sikerült egyszerre csevegnie Vanderbilt asszonnyal, és ezzel egy időben villámló pillanásokat küldenie felém.

– Igaz, hogy nem beszélhetek önöknek politikáról – folytatta Monsieur Rodierre.

– Hál' istennek! – kiabált be valaki az egyik hátsó asztaltól. A nézők most még hangosabban nevettek.

– Beszélhetek viszont arról az Amerikáról, amit ismerek, ami mindennap meglepetést okoz nekem. Ahol a nyitott emberek nemcsak a francia színházat, könyveket, filmművészetet és divatot fogadják szeretettel, hanem minden hibánk ellenére bennünket, franciákat is.

– A francba! – szentségtelt az egyik riporter, akinek eltört a ceruzája. Odaadtam neki az enyémet.

– Nap mint nap találkozom olyanokkal, akik másokon segítenek. Olyan amerikaiakkal, akiket megindít Mrs. Roosevelt példája, aki az Atlanti-óceánon keresztül is segítő kezét nyújt a francia gyermekeknek. Olyan amerikaiakkal, mint Miss Caroline Ferriday, aki mindennap azon munkálkodik, hogy itt, Amerikában segítse a francia családokat, és ruhával lássa el a francia árvákat.

Roger és Mrs. Vanderbilt felém nézett. A reflektor rám talált, ahogy a fal mellett álltam, és elvakított az ismerős fényár. Őkegyelmessége tapsolni kezdett, mire a többi vendég is követte. Addig in-tegettem, amíg a fény kegyes gyorsasággal visszasiklott a színpadra,

és én ott maradtam a hűvös sötétségben. Igazán nem hiányzott a Broadway színpada, de jó volt újra a bőrömmön érezni a reflektorfény melegét.

– Ez az Amerika nem fél repülőket küldeni annak a népnek, aki a Nagy Háború lövészárkaiban mellette állt. Ez az Amerika nem fél távol tartani Hitlert Párizs utcáitól. Ez az Amerika nem fél újra vállvetve velünk harcolni, ha valóban eljön az a szörnyű idő...

Annyira figyeltem, hogy csak néhány pillantásra sikerült a vendégseregbe fordítanom a tekintetemet. Monsieur Rodierre teljesen lekötötte a figyelmüket, és egyáltalán nem a cipőjét nézték. A fél óra egy szempillantás alatt eltelt, és visszatartott lélegzettel figyeltem, ahogy Monsieur Rodierre meghajol. A taps halkán kezdődött, de egyre erősebb orkánná dagadt, mintha óriási záporosó verdesné a tetőt. Az érzékenyült Elsa Maxwell egy szállodai szalvétával törölgette a szemét, és mire a közönség felállva, teli torokból énekelni kezdte a *La Marseillaise*-t, örültem neki, hogy Bonnet-nak nem kellett végighallgatnia ezt az előadást. Még a személyzet is kezét a szívére szorítva dalolt.

Amikor a lámpák kigyulladtak, Roger megkönnyebbültnek tűnt, és örömmel fogadta a gratulálók hadát, akik a főasztal mellett álldogáltak. Amikor az este a végéhez közeledett, fő adományozóink egy csoportjával és néhány Rockettes-táncosnővel – New Yorkban egyedül ezek mellett a nők mellett tűntem alacsonynak – elment a Rainbow Room étterembe.

Ahogy kiléptünk az étkezőből, Monsieur Rodierre érintette meg a vállam.

– Ismerek egy helyet a Hudson folyó másik oldalán, ahol remek a bor.

– Haza kell mennem – mondtam, pedig egy falatot sem ettem. Meleg kenyér és fűszervajas csiga jelent meg lelki szemeim előtt, de

sosem tűnt okos dolognak házas emberrel egyedül vacsorázgatni. – Ma nem lehet, monsieur, de köszönöm.

Pár perc múlva hazaérek a hideg lakásba a maradék Waldorf-salátához.

– Hagyná, hogy egyedül vacsorázzak a győzelmünk után? – kérdezte Monsieur Rodierre.

Miért is ne mennék? A társaságombeliek csak bizonyos éttermekben étkeztek, amiket egy kezemen meg tudok számolni, és mindegyik a Waldorf négy háztömb távolságú sugarában található, a Hudsontól meglehetősen távol. Mi baj származhat egy vacsorából?

Fogtunk egy taxit, és a Le Grenier-be hajtottunk, ami egy bájos kis bisztró a város nyugati oldalán. A francia óceánjárók felhajóztak a Hudson folyón, és az Ötvenegyedik utcánál kötöttek ki, úgyhogy New York legjobb kis éttermei közül néhány errefelé ütötte fel a fejét, mint a rókagomba egy jó eső után. A Le Grenier az *SS Normandie* árnyékában működött egy hajdani kikötőmesteri épület padlásterében. Amikor kiszálltunk a taxiból, a hatalmas hajó magasan fölénk tornyosult. Láttuk reflektorfényben úszó fedélzetét és a négyemeletnyi magasságban világító hajóablakokat. A hajó orránál egy hegesztő éppen narancssárga szikrákat szórt az éjszakai ég felé, az oldalán pedig a fedélzeti személyzet egy reflektort eresztett le állványokon álló festők számára. Ahogy ott álltam a hajó hatalmas, fekete orra és három vörös kéménye alatt, amelyek mindegyikébe belefért volna egy-egy a mólón sorakozó raktárépületek közül, olyan kicsinek éreztem magam hozzá képest. A nyár végi levegő sós illatot árasztott, ahogy az Atlanti-óceán tengervize és a Hudson édesvize találkozott.

A Le Grenier-ben az asztalokat egészen kellemes társaság töltötte meg, főleg középosztálybeli alakok, köztük egy riporter a díszünnepélyről, illetve az óceánjárók utasai, akik örültek, hogy végre szilárd

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

földet érezhetnek a lábuk alatt. Egy szűk, lakkozott fabokszot választottunk ki, amit úgy alakítottak ki, mintha valami hajó belsejében lenne, ahol minden centi számít. A Le Grenier főpincére, Monsieur Bernard Monsieur Rodierre körül sürgölődött, közölte vele, hogy háromszor is látta a *The Streets of Parist*, és részletesen beszámolt saját pályafutásáról a Hobokeni Városi Színháznál.

– És ön, kisasszony – fordult hozzám Monsieur Bernard. – Nem láttam én kegyedet a színpadon Helen Hayesszel?

– Színésznő? – kérdezte Monsieur Rodierre elmosolyodva.

Ilyen közlelről veszélyes volt a mosolya. Meg kellett őriznem a józan eszemet, mert a francia férfiak a gyengéim, mondhatnám, ez az Achilles-sarkam. Ha Achilles francia lett volna, akkor addig cipeltem volna, amíg meg nem gyógyul a sarka.

– Szerintem igazságtalanul lehúzták a kritikusok – folytatta Monsieur Bernard.

– Rendelni szeretnénk – feleltem.

– Az egyik, azt hiszem, azt a kifejezést használta, hogy „karót nyelt”...

– Csigát szeretnénk, monsieur. Kevés tejszínnel kérjük...

– És mit is írt a *Times* a *Vizkeresztről*? „Miss Ferriday kielégítően játszotta Olivíát.” Szerintem durva...

– ...és fokhagyma nélkül. Ne nagyon főzzék meg őket, nehogy rágósak legyenek.

– Azt akarja, hogy idemásszanak az asztalhoz, kisasszony? – kérdezte Monsieur Bernard. Lekörmölte a rendelésünket, és távozott a konyha felé.

Monsieur Rodierre hosszan és elmélyülten tanulmányozta a pezsgőválasztékot.

– Maga színésznő? Ki nem találtam volna.